

Pfv.IV.21.619/2014/4.szám

A Kúria a dr. Váczi Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Zapf András ügyvéd által képviselt alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és kártérítés megfizetése iránt a Kaposvári Törvényszéken 11.P.20.842/2013. számon indult és a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.031/2014/4. szám alatt hozott rész- és közbenső ítélete ellen - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott dr. Hubay Gábor ügyvéd által képviselt .. - az alperesi beavatkozó által 27. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

r é s z- és k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős rész- és közbenső ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperesi beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen a rész- és közbenső ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős rész- és közbenső ítélet által megállapított tényállás szerint a felperes 2010. augusztus 31-én ..ban Husky fajtájú kutyáját sétáltatta, amikor az alperes Cane Corso fajtájú, kb. 50 kg súlyú kutyája rátámadt a felperes kutyájára. Az alperes kutyáját az alperes nevelt lánya, a 14 éves .. sétáltatta, aki a támadást megakadályozni nem tudta. A kutyák a felperes közelében összeverekedtek, a felperes kísérletet tett szétválasztásukra, melynek során a felperes elesett és nyílt bokatörést szenvedett, egyik kezét harapás is érte. A felperesnek a bekövetkezett

eseményel kapcsolatban kiadásai, kárai keletkeztek, melynek megtérítése érdekében peres eljárást kezdeményezett. A perbe az alperes oldalán, az alperes háztartási biztosítását kezelő .. beavatkozott. Az ügyben büntetőeljárás is indult, amelyben bűncselekmény hiányában ugyan a nyomozást megszüntették, de ezt megelőzően a peres feleket illetve további személyeket tanúként meghallgattak a káreseményel kapcsolatban.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a kutyatartás szabályainak megszegésével megsértette az egészség védelméhez fűződő személyiségi jogát. A felperes kérte az alperes kötelezését 600.000 forint nem vagyoni kártérítés és az ügyben keletkezett vagyoni kárai megtérítésére kötelezni, figyelemmel arra, hogy több hetes kórházi kezelésre, majd hosszabb rehabilitációs kezelésre szorult, különböző anyagi és pszichés hátrányok érték.

Az alperes a kereset teljes elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes saját maga okozta a kárát, amikor sürgősen megpróbálta a veszekedő ebeket szétválasztani, illetve azért, mert a legsúlyosabb sérülést (bokatörést) az alperes álláspontja szerint alapvetően az okozta, hogy a felperes nem megfelelő lábbelit viselt.

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette 2010. augusztus 31. napján történt kutyasétáltatás során a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogát. Megállapította, hogy a felperest ért kár 85 %-át köteles az alperes viselni. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy az alperes kutyája lépett fel támadólag, a támadás folytán következett be a felperest ért baleset. Kármegosztásra az elsőfokú bíróság azért látott alapot, mert a kutyát sétáltató .., továbbá a mentőápolók tanúvallomása alapján megállapíthatónak találta, hogy a baleset során a felperes papucsban vagy klumpában volt, azaz bokáját nem megfelelő módon rögzítő lábbelit viselt, így könnyebben billent ki az egyensúlyából. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a baleset közvetlen kialakulását kifejezetten az alperes kutyájának magatartása idézte elő, a felperes részéről az elesés, illetve a kutya pórázának nem megfelelő módon való tartása a baleset létrejöttében nem játszott szerepet, viszont a sérülés nagysága a felperes által elszenvedett kár mértékére kihatással volt oly módon, hogy a felperes által a baleset idején viselt lábbeli nem volt megfelelő. Összességében ezért arra a következtetésre jutott, hogy a kár mértékének kialakulásában a felperesnek 15 %-os közrehatása volt.

Az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítélete ellen a felperes, az alperes és az alperesi beavatkozó egyaránt fellebbezést terjesztett

elő.

A másodfokú bíróság rész- és közbenső ítéletében az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét részben megváltoztatta és megállapította, hogy a felperes 2010. augusztus 31-ei káreseményből származó kárának egészét köteles az alperes megtéríteni. Egyebekben az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét helybenhagyta. A jogerős rész-és közbenső ítélet az alperest fellebbezési költség és fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte.

A jogerős ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperes kutyája lépett fel támadólag, ami nem róható a felperes terhére, miként az sem, hogy saját kutyája az őt ért támadásra természetszerűen reagált. A jogerős rész- és közbenső ítélet szerint a kutyatámadás és az elesés közötti összes okozati összefüggés teljességgel egyértelműnek tekinthető. A jogerős rész- és közbenső ítélet megállapította: a történetek miatt az alperes, mint állattartó a Ptk. 351. § alapján alkalmazandó 339. § alapján kártérítési felelősséggel tartozik. A kedvtelésből tartott állatok tartására és forgalmazásáról szóló Kormányrendelet alapján előírás, hogy közterületen ebet csak olyan személy vezethet, aki az eb irányítására, kezelésére és fékentartására képes. Ezen jogszabály előírja, hogy közterületen az eb tulajdonosának biztosítania kell, hogy az eb sem más állatot, sem embert a harapásával ne veszélyeztessen. A történetekből megállapítható volt, hogy az alperes nem a megfelelő személyre bízta a nagy testű, erőteljes kutyájának sétáltatását, kártérítési felelősséget megalapozó károkozó magatartása abban áll, hogy a kutya kívülálló számára is biztonságos tartásáról az adott esetben nem gondoskodott. A jogerős rész- és közbenső ítélet egyértelműen megállapította, hogy a kutyatámadás és a felperes súlyos sérülése között közvetlen okozati összefüggés áll fenn, hiszen a felperesnek a támadás elmaradása esetén a rutintevékenységeként, szokványosan végzett kutyasétáltatás során sem kutyaharapás, sem az elesés veszélyével nem kellett volna számolnia. Ehhez képest konkrétan annak, hogy melyik kutya harapta őt meg, illetve, ha az acsarkodó kutyák lökték-e meg a felperest, vagy a támadás miatt rendellenes helyzetbe került pórázban botlott meg, nincs jelentősége.

A másodfokú bíróság döntése értelmében tévedett az elsőfokú bíróság a kármegosztás alkalmazása során. Kármegosztásra ugyanis csak akkor lenne lehetőség, ha a károsult a károkozó magatartás előidézésében, a kár bekövetkeztében, a kár súlyosbodásában az elvárható magatartást elmulasztva közrehatott volna. Kármegosztás alkalmazására akkor kerülhet sor, ha a károsult olyan magatartást tanúsít, vagy mulasztást követ el, amely a bekövetkezett kárral tényleges okozati összefüggést mutat. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes előadása szerint a baleset időpontját követően

olyan nyilatkozatot tett, hogy az elesésben szerepet játszhatott az általa viselt lábbeli típusa, még nem ad alapot a kár megosztására, tekintettel arra is, hogy nem volt okszerűen megállapítható az, hogy a felperes másfajta lábbeli viselése esetén az egymással marakodó kutyák mellett nem esik el. Nem volt megállapítható okozati összefüggés a lábbeli megválasztása és a kár bekövetkezését közvetlenül előidéző elesés között. Kiemelte a jogerős rész- és közbenső ítélet indokolása azt is, hogy nem volt olyan elvárhatósági követelmény a kutyasétáltatásra induló felperessel szemben, hogy bokáját jobban megtámasztó cipőben sétáltassa kutyáját, arra sem lett volna biztosíték, hogy ilyen cipő viselése esetén elmarad az elesés. A felperes a kutyasétáltatást megelőzően érdemben nem számolhatott a kár bekövetkezésének lehetőségével. A jogerős ítélet indokolása szerint a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a másik kutyát sétáltató személy magatartása folytán váratlanul kialakuló, a higgadt döntéshozatalt kizáró pánikhelyzetben nem várható el a következmények mérlegelése, így nem tekinthető felróható magatartásnak az sem, ha a felperes a kutyája védelmében saját testi épségét veszélyeztetve, a kutyákat megpróbálta volna szétválasztani, vagy a megtámadott kutya pórázát továbbra is szorongatta volna. A jogerős rész- és közbenső ítélet összességében arra a következtetésre jutott, hogy a kár bekövetkezése során a felperes semmilyen felróható magatartást nem tanúsított, így nincs jogalap a kármegosztás alkalmazására. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét a felperes által fellebbezett részében részben megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes a felperesnek okozott teljes kárt köteles megtéríteni.

A jogerős rész- és közbenső ítélet ellen az alperesi beavatkozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős rész- és közbenső ítélet hatályon kívül helyezését, új határozat hozatalát, továbbá a felperes keresetének teljes elutasítását. A felülvizsgálati kérelem szerint az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül mérlegelték, tévesen értékelték a tanúvallomásokat, különös tekintettel .. nyilatkozatára. Az alperesi beavatkozó szerint nem nyert bizonyítást az, hogy az alperes kutyája támadott volna. Arra merült fel adat, hogy az alperes kutyája nagyon békés állat, a felülvizsgálati kérelem szerint tévesen értékelték a felperestől elvárható magatartást is. Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint a felperes nem tett eleget kármegelőzési, illetve kárenyhítési kötelezettségének. A felülvizsgálati kérelem szerint kifejezetten jelentős kérdés az, hogy kutyasétáltatáshoz a felperes nem megfelelő lábbelit választott. Rámutatott arra is, hogy az eljáró igazságügyi szakértő a papucs (klumpa) viselését nem zárta ki a bokatorés lehetséges okai közül. Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint az legalábbis mindenképpen megállapítható, hogy a felperes közrehatott a baleset bekövetkezésében. Az alperesi

beavatkozó utalt arra is, hogy még azt sem derítették ki az eljárás során, hogy melyik kutya harapta meg a felperest.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős rész-és közbenső ítélet hatályában fenntartását kérte, annak helyes indokaira hivatkozással.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. Következésképpen és egyértelmű a bírósági gyakorlat abban, hogy a felülvizsgálati eljárásban nincs helye felülmérlegelésnek, a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (BH 1999.44 jogeset, BH 2013.119 jogeset). Miután az alperes teljes kártérítési felelősségének megállapítása egyértelműen mérlegeléssel született meg a jogerős határozatot hozó bíróság részéről, a Kúriának azt kellett vizsgálnia, hogy ez a mérlegelés kirívóan okszerűtlen volt-e vagy sem. A Kúria álláspontja szerint a jogerős rész- és közbenső ítélet indokolása részletesen és okszerűen tartalmazta azt, hogy az események lefolyása körében milyen bizonyítékot és miként értékelte a bíróság, az indokolás minden logikai hibától mentes. Az összes körülmény mérlegelésével egyértelműen megállapítható, hogy az alperes kutya volt a támadó fél, ő szakította ki magát a pórázából, felette vesztette el a kontrollt a kutyát sétáltató 14 éves gyermek. Olyan adat nem merült fel, hogy a felperes által vezetett kutya lett volna a kutyák közötti verekedés előidézője, a konkrét esetet elemezve nincs annak jelentősége, hogy egyébként pedig mások, más helyzetben az alperes kutyáját egyébként békés természetűnek tartják. Az eljárás bíróságok a jogalap körében az összes lehetséges bizonyítást lefolytatták, fokozottan figyelembe vették közvetlenül az esemény után indult büntetőeljárásban rögzített tanúvallomások tartalmát is, amellet, hogy a tanúkat közvetlenül is meghallgatta az első fokon eljáró bíróság. Nem merült fel olyan tény, körülmény, mely ebben a körben a bizonyítási eljárás akár csak részleges megismétlését indokolná.

Helytállóan foglalt állást a jogerős rész- és közbenső ítélet abban a kérdésben, hogy a konkrét esetben kármegosztásnak nincs helye. A Ptk. 340. § (1) bekezdése értelmében a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének

nem tett eleget. A Legfelsőbb Bíróság PK 36. számú állásfoglalása értelmében, ha a károkozó magatartás előidézésében, a kár bekövetkeztében, a kár súlyosbodásában az elvárható magatartást elmulasztó károsult is közrehatott, magatartásának következményeit a maga viseli. Ez esetben a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése szerint kármegosztásnak van helye. Nem terheli tehát kártérítési felelősség a károkozót a kárnak azért a részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A Kúria teljes mértékben egyetértett a jogerős rész- és közbenső ítéletben kifejtett azon jogi állásponttal, hogy a felperes jogi értelemben nem hatott közre a kár bekövetkezésében, semmilyen elvárhatósági mércét nem sértett meg akkor, amikor nyári időszakban egy üdülőhelyen a szokványos kutyasétáltatáshoz papucsot vagy klumpát vett fel, nem kellett számolnia azzal, hogy őt és kutyáját egy másik kutya részéről súlyos támadás fogja érni. Helyesen állapította meg tehát a jogerős döntés, hogy a kár bekövetkezésében a felperesnek nem volt közrehatása, így az okozott kárért az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős rész- és közbenső ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A pervesztes alperesi beavatkozó a felülvizsgálati eljárási illetéket előzetesen leróta, ezért arról rendelkezni nem kellett. A Kúria a Pp. 78. (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesi beavatkozót a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján megállapított összegű felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére a felperes javára.

Budapest, 2015. január 28.

Dr. Mészáros Mátyás s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Vné

tisztviselő